

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง ๘๓ พรรษา

เรื่อง บัจฉิมินเทศน์ว่าง

วันศุกร์ที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๓

วันนี้ก็ครบวันแล้ว อนิจจังไม่เที่ยงคือไม่เที่ยงทุกวันนะเดี๋ยวก็ว่าง

เดิมทีศาลานี้ก็ว่างก็อุปมาก็เหมือนกับจิตที่เราเรียกจิตประภัสสรนะจิตว่าง โยมก็จรมาก็เหมือนกับรูป เสียงจรมาก็เหมือนกลิ่นจรมาก็เหมือนรสจรมาก็เหมือนสัมผัสจรมาก็เหมือนธรรมจรมาก็เหมือนอรรถ ถ้าเราใจว่างแล้วก็ไม่มีอะไร เดี่ยวโยมไปก็ว่างตามเก่า เนี่ยเหมือนกับจิตประภัสสรเป็นอย่างเนี่ย ศาลาว่างแล้วพอรูป เสียง กลิ่น รส โงฐฐัพพะ ธรรมารมณณ์มาก็ไม่ว่างมีโยมมาอยู่

และเดี๋ยวก็โยมกลับไปมันก็ว่างอีกนั่นแหละเนี่ยะอันเดียวกันกับจิตประภัสสรเป็นอย่างนี้

แล้วเราจะได้ไม่สงสัยว่าแห่ม! เนี่ยเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตจิตประภัสสรเป็นอย่างไรเนี่ยพระอาจารย์

จำเอาไว้เนี่ยเหมือนกับจิตเราว่าง แล้วพอรูป เสียง กลิ่น รส โงฐฐัพพะจรมาก็เหมือนกับเขาเรียก

อากันตุกะที่มาเยี่ยมหรือมาผ่าน แล้วแต่ที่เราจะต้อนรับหรือไม่ต้อนรับ

เรารับรู้ว่าเป็นไม่ใช่ญาติไม่ใช่อะไร(หัวเราะ)เพราะคิดว่าไม่ใช่ญาติไม่ใช่อะไรแล้วก็เดี๋ยวมากก็จะเอาทุกข์มาทำให้ฉันไม่ว่างทำให้ฉันเป็นทุกข์อย่างนั้นอย่างนี้ไปคิดว่าเดิมทีมันว่างแบบเนี่ยเหมือนศาลาว่างแบบนี้

นี่พอโยมมาครบวันแล้ว เดี่ยวโยมก็กลับบ้านแล้วก็ว่างต่อไปอีก เนี่ยให้อุปมาเห็นชัดๆว่าเออ!

เนี่ยจิตประภัสสรก็เหมือนกับใจของเราเนี่ยมันว่าง เดิมทีว่างๆไม่มีอะไรแล้วก็ไม่มีเหตุอันวุ่นวายความโลภ ความโกรธ

ความหลงอะไรไม่มีแต่มีเพราะเราไปยึดติดเอามานะไปชอบใจพอใจเอาเข้ามาอยู่ด้วยมาอยู่ในใจเราๆจะไปปลัดไสไล้ส่งก็เพราะความคุ้นเคยอีก พอไปถูกใจกันแล้วก็อยู่เลยที่นี้

เนี่ยมีครอบครัวมีลูกมีหลานมีอะไรแยกแยะออกมามากมายเนี่ยเพราะจิตประภัสสรเป็นอย่างเนี่ยไม่ใช่เรื่อง

ใหญ่เรื่องโตอะไรหรอก พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไม่พลาดหรอกแล้วก็ไม่ใช่ของยากของง่าย

ก็เหมือนกับที่เห็นชัดๆโยมก็จำไว้ซิ

เดิมทีบ้านเราอยู่ว่างๆอยู่คนเดียวหรือมันมีอยู่หลังเดียวเหมือนจิตเราว่างอยู่ไม่มีใครมาอยู่เลยต้องว่าอย่างนี้แล้วก็ใครไปใครมาผ่านไปผ่านมาแล้วมันก็ว่างต่อไปเราก็รักษาให้มันว่างต่อไปไม่ต้องไปยึดติดอะไรทั้งหม

ดแล้วเราก็ไม่ต้องเป็นทุกข์เราก็ทำความสะอาดที่ฝุ่นบ้างลมพัดเอามาบ้างเราก็ชำระล้างมันออกไปเหมือนกับทำใจให้ว่างให้สะอาดให้บริสุทธิ์แค่นี้เอง เนี่ยพวกแม่บ้านก็ต้องขยันหน่อย(หัวเราะ)ขยันเก็บขยันกวาด

แม่บ้านแม่เรือนอะไรเนี่ยที่เราต้องดูแลรักษาทำความสะอาดบ้านเรือนที่อยู่อาศัยทุกสิ่งทุกอย่างต้องให้สะอาดอยู่เสมอ

แล้วก็ต้องเป็นคนสะอาดไม่จั่นเดียวโรคภัยไข้เจ็บอะไรบ้างเดี๋ยวมันเป็นไปได้ทั้งนั้นเลยที่ฝุ่นที่ผงอะไรตามมา

เนี่ยปล่อยเชื้อโรคทำให้โรคภัยไข้เจ็บเป็นโรคๆอย่างอื่นโรคทางกายก็หาหมอหายารักษามัน

โรคทางจิตนี้ต้องเข้มงวดกวดขันไว้ให้มาก

กลัวโรคทางใจรักษาไม่หาย(หัวเราะ)เนี่ยเพราะฉะนั้นเรื่องนี้เรื่องใหญ่ต้องเตือนกันไว้ให้รู้
แล้วก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรสำหรับผู้ ให้มันว่างไปเรื่อยๆสะอาดไปเรื่อยๆนั่นนะ เราก็ทำตามหน้าที่
พออากาศตกมาแล้วเดี๋ยวเขาก็กลับไปแล้วเราก็ว่างต่อไป

ไม่ต้องมีทุกข์ไม่ต้องมีกังวลไม่ต้องห่วงใยไม่ต้องมีอาลัยอาวรณ์เหมือนรูปผ่านมา เสียงผ่านมา กลิ่นผ่านมา
รสผ่านมา ใญ่ฐัพพะสัมผัสผ่านมา ใจรับรู้แล้วก็ว่างต่อไป

เนี่ยวันเนี่ยเราก็ต้องทำใจแบบเนี่ยล้างขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เป็นวิธีกำจัดขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ที่
อยู่ในใจเราให้ว่างเย็น นอน นิ่ง เดินเราก็ระมัดระวังลมจะมาจากไหนฝุ่นจะพัดทางไหน ปิด

ป้องกันไว้ก่อนเหมือนกับเราภาวนาว่าง ว่าง ว่าง

ว่างพูดเข้าหูไปสู่ใจไปไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ที่มันจะพัดผ่านเข้ามาหลงเข้ามา

แล้วเราก็ทำให้จิตว่างทำให้สะอาดเอาไว้เหมือนเราคนเดียวเป็นภาวโงะไรต่อมิอะไรเป็นมันทุกอย่างนั้นแ
หละ(หัวเราะ)เป็นทั้งเจ้าของบ้านทั้งอะไรต่อมิอะไรถ้าบ้านนี้มีหลายคนถ้ามันไม่มีใจเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไ
ม่สามัคคีกันไม่ช่วยกันดูแลบ้านเนี่ยสกปรกเลอะเทอะช่วยกันเพิ่มขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ให้มากขึ้น

ไม่มีความสุขเลย ยิ่งอยู่มากก็ยิ่งเลอะเทอะมาก เปอะเปื้อนมาก

ขยะอารมณ์มากแล้วใครจะเป็นเทศบาลไปชนไปทิ้งไปกวาดไปเก็บ เราเจ้าของบ้านคนเดียว

ต้องรับภาระหนักเพราะหนี้ไม่ได้เพราะอันนี้ถือว่าเป็นสิทธิอันชอบธรรมของเราสร้างเราทำของเราเนี่ย
อันเนี่ยอุปมาให้เห็นง่ายๆเนี่ยทางโลกกับทางธรรม พลิกโลกมาเป็นธรรมเนี่ยพลิกอย่างนี้

อันนี้ไม่ใช่ของยากยากเพราะเราไม่รู้วิธีฟังมาถึงนานขนาดไหนถ้าไม่รู้อุปบายปัญญาอย่างจิตประภัสสรนี้โยม
ไม่เคยเห็นพระอาจารย์พูดเลยเดี๋ยวโยมก็ไปสงสัยไปได้ยินใครเขาพูดไปยังงัยอีก

เดี๋ยวก็ต้องกลับมาถามอาตมาอีก

ทีนี้เรารู้แล้วเข้าใจแล้วเนี่ยก็ไม่ใช่ของยากหรือเหมือนกับเราดูแลบ้านเหมือนกับศาลาว่างๆใครเป็นผู้ดูแล
ใครเป็นผู้รักษาเนี่ยก็ต้องขยันหมั่นเพียรทำความสะอาดไว้ทุกวัน

ลมจะมาทางทิศไหนก็ปิดทิศนั้นป้องกันทิศนั้น เราู้เราไม่ยอมให้มีภาระมากเกินไป

เราก็ต้องพยายามหมั่นเช็ดหมั่นถูปิดกวาด ทำความสะอาดใจของเราไว้เสมอ แล้วก็เย็น เดิน นิ่ง

นอนเราก็ภาวนาว่างๆเตือนสติไว้ เตือนสติหมายถึงสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติ ไม่ให้มันไปชักชวนรูป เสียง กลิ่น
รส ใญ่ฐัพพะ

ธรรมารมณ์มา(หัวเราะ)ไม่จันสติมันระลึกถึงคนนั้นคนนี้เดี๋ยวจะไปชักชวนเขามาทำความสกปรกเลอะเทอะ
เปลอะเปื้อนอะไรอีกเยอะแยะเนี่ยเพราะฉะนั้นต้องตัดสติที่ตองสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติหมั่นตักเตือนไม่เอา
นะแค่นี้ฉันทุกข์พอแล้วเนี่ยถ้ามาอีกเยอะเดี๋ยวทุกคนจะมาช่วยทำความสะอาดสกปรก

บางคนไม่ช่วยมาทำก็มาเถียงกันตีกันทะเลาะเบาะแว้งกันเราจะเย็น เดิน นิ่ง

นอนไม่เป็นสุขหลับไม่ลง(หัวเราะ)เถียงกันไม่รู้จักจบ(หัวเราะ)เนี่ยเราต้องคิดกันอย่างนี้ไว้เหมือนกับเราเนี่ย
ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รู้รส

กายเราได้รู้ใญ่ฐัพพะสัมผัสอะไรพวกเนี่ยเราอุปมาเหมือนเช่นเดียวกับที่เรารักษาบ้านรักษาใจที่พระพุทธเจ้า

ว่า รักษาอย่างเดียวคือรักษาใจเราไว้แบบนี้ เราจะได้ภาระน้อยลงแล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์มาก รักษาใจเราไว้ให้ว่างทำตามพระพุทธโอวาทที่พระองค์แสดงเอาไว้เนี่ยจงรักษาจิตเพราะอย่างอื่นไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา ไม่ต้องไปยุ่งกับเขา ที่นี้บ้านเราก็รักษา

ประเทศชาติบ้านเมืองเรารักษาหรือเจ้าบ้านเราก็มีหน้าที่ดูแลเหมือนพ่อแม่เรารักษาดูแลอย่าให้ใครมาทำร้ายทำอันตรายพ่อแม่เราอุปมาก็อันเดียวกันนั่นแหละถ้าเราเข้าใจโลกเข้าใจธรรมเข้าใจโลกมันก็อัญญะมัญญะปัจจัยซึ่งกันและกันแล้วทุกอย่างเราก็จะจัดได้ คำว่าจัดได้ก็คือจัดระเบียบได้

ว่าเรารู้หน้าที่ว่าเราควรทำอะไร ในฐานะที่เราเป็นลูกบ้านหรือพ่อแม่เราแก่เฒ่าแล้วบ้าง อย่าให้ท่านลำบากลำบากกับเรา(หัวเราะ)แล้วก็อย่าเอาใครมาก่อวุ่นท่านด้วย

เนี่ยถ้าเราทำได้แค่นี้เนี่ยโอ้ย! จะมีความสุข พ่อแม่ถึงแก่ขนาดไหนก็ยังมีความสุข เออ!

ลูกกตัญญูตายก็อนตาทลับ(หัวเราะ)เนี่ยอุปมาง่ายๆธรรมะง่ายๆไม่ใช่ธรรมะยากๆเพราะไม่มีใครรู้คิดกันไม่มันเป็นเนี่ยพวกเนี่ย คิดก็มุ่งทำร้ายทำลายตัวเองมุ่งทำร้ายรังแกผู้อื่นเดือดร้อนรำคาญจะย็น นิ่งนอนก็ไม่ใช่สุข เดี่ยวไปก่อทุกข์ก่อเหตุที่โน่น

ระเบิดที่โน่นอุ้มที่นี้ยิงกันที่โน่นอะไรเดือดร้อนกันเนี่ยไม่มีใครดูแลรักษาพ่อแม่ก็เป็นห่วงเนี่ย

ลูกเราหายไปไหนเนี่ย(หัวเราะ)เพราะมันไปยุ่งกับเขาอะไรต่อมิอะไร

หลายอย่างเนี่ยมันยยะอันเดียวกันทั้งหมดเลย แล้วเราก็ไม่ต้องไปยุ่งกับเขาไม่ใช่หน้าที่

เราต้องอยู่ในโอวาทพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่อุ่นใจ ลูกไม่ต้องไปดูเขาๆจะทะเลาะทุ่มเถียงมันก็เป็นเรื่องของเขาเราอย่างไปยุ่งเดียวใครจะมารังแกพ่อแม่ยิ่งเดินไม่สะดวกหรือไม่ค่อยสบายเนี่ยเดียวแม่พ่อต้องการหยุดต้องการยาต้องการใช้งานอะไรเนี่ยไม่เห็นหน้าเห็นตาพ่อแม่ก็จะเป็นทุกข์แล้ว

เนี่ยเออเนี่ยแบบเนี่ยเอาของจริงที่เราดูเราเห็นได้ง่ายจากทุกคนเป็นปัจจัยตั้งว่าเราต้องคิดแบบนี้ไม่ต้องไปยุ่งเรื่องของใครเขาใครมาจ้ำจมา

ถามว่าพ่อแม่เรามีค่าเท่าไรแล้วเห็นแก่เงินห้าร้อยพันหนึ่งถ้าใครมารังแกพ่อแม่เราหรือพ่อแม่เราเจ็บไข้ได้ป่วยไม่ได้เอาใจใส่ดูแลรักษาเราต้องควักกระเป๋าอีกหลายพันหลายหมื่นเป็นแสนต้องว่าอย่างนี้เนี่ยเราต้องคิดแบบนี้

กูไม่อยากจะขอใครมีเป็นร้อยล้านก็ไม่มีคุณไม่มีค่าเท่ากับพ่อแม่ของข้าที่เลี้ยงข้ามาจนโตแล้วก็ให้การศึกษาเล่าเรียนมามากมาย เราดูเราฉลาดเราเข้าใจแล้วเพราะฉะนั้นเราต้องรักพ่อแม่เรา รักประเทศชาติ รักพี่น้องเราให้สามัคคีกันไว้กลมเกลียวกันไว้(หัวเราะ)อย่าไปทะเลาะ

พ่อแม่จะเป็นทุกข์มากเลยถ้าลูกทะเลาะกันนะจำไว้ให้ตึนเง็งอยู่กับหลายคนพ่อแม่เลี้ยงมาทุกคนแล้วถ้าเกิดมาทะเลาะตบตีกัน โยมเห็นไก่อไหม

หมาในคอกมันกัดกันนะแม่มันก็จะแหะๆแม่มันห้ามนะนะ(หัวเราะ)อาตมาเนี่ยสังเกตดูใช้พวกนี้เนี่ยพอลูกมันจะตีกันหรือทะเลาะกันแม่มันคงรำคาญหรือหนวกหูก็จะไปแหะๆเนี่ยให้รู้เอาไว้ความจริงเป็นอย่างนี้เราจะได้ไม่ต้องไปยุ่งวุ่นวายอะไรกับใครเขา คอยดูแลรักษาตัวรักษาพ่อรักษาแม่

เดี๋ยวจะว่าทำไมพระอาจารย์ต้องไปให้ดูแลรักษาพ่อรักษาแม่

ก็พ่อแม่ท่านให้เลือดให้เนื้อเรามา(หัวเราะ)ท่านให้เลือดให้เนื้อเรา

ปู่ย่าตายายเนี่ยเลือดเนื้อของท่านอยู่กับเราเนี่ย ทีนี้เราก็จะนึกถึงพ่อแม่ ถึงพ่อแม่ท่านตายไปแล้วแต่ส่วนหนึ่งท่านอยู่กับเราเนี่ยเรา อย่าให้ของท่านเสียหายไปโดยเปล่าประโยชน์ อย่าไปเสียหายกับความโง่ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์อะไรพวกเนี่ย ต้องคิดถึงนี่ว่าเออ! เนี่ยสมบัติพ่อแม่มรดกสุดท้ายตายเมื่อไหร่ก็ทิ้งเผาเมื่อนั้นใครจะเอาไปฝังไปเผาก็ซึ่งหวัมน(หัวเราะ)คิดแค่นี้ พอแล้วเราก็จะเข้าใจในวิถีชีวิต สิ่งจำเป็นที่เราควรจะต้องปฏิบัติต่อพ่อแม่พี่น้องเราต่อพ่อแม่เราต่อตัวเอง แล้วก็ต่อประเทศชาติพระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์เนี่ย เราก็คิดได้แล้วรู้จักคิดว่าอันไหนเราสมควรทำ อันไหนเราไม่สมควรทำอันไหนดวนมากดวนพิเศษไอ้ดวนพิเศษเนี่ยต้องทำก่อน ดวนเฉยๆวางไว้ยังไม่ใส่ใจ ใครๆมันก็อยากดวนกันทุกคนนะดวนมากก็ยิ่งเป็นที่สองต้องดวนพิเศษหมายถึงความจำเป็นเนี่ย เพราะเกี่ยวกับหน้าที่หรือความสำเร็จ

ถ้าซึกซ้าแม้แต่วันที่เดียวอาจอุบัติเหตุตายกันทั้งหมด(หัวเราะ)ต้องคิดไว้อย่างนี้ ต้องปลดล็อคปลดกระเบิดอะไรซะก่อนเนี่ย ต้องมุ่งหน้าตั้งใจทำให้อย่างรวดเร็วต้องว่าอย่างนี้ ต้องรู้จักเลือกงานดวนดวนมากดวนพิเศษต้องเลือกดวนพิเศษก่อน ดวนมากเอาไว้ที่สอง ดวนเอาไว้ที่สาม ถ้าไม่มีดวนอะไรก็แล้วแต่ตามอหฺยาศัยว่างเมื่อไหร่ก็ทำเมื่อนั้นก็ยังไม่วางกุบปล่อยไว้ก่อน(หัวเราะ)นั่นแหละ จะได้อุ้จักวิธีการทำงาน อาตมาเนี่ยเคยเป็นหัวหน้างานมาแล้วแต่อาตมาก็รู้จักงานเช็ค ตรวจ สั่ง ติดตามผลอะไรพวกเนี่ย

มาเขียนมาเตือนลูกศิษย์ไว้เลยว่าเนี่ยถ้าทุกคนตามเนี่ยไม่ผิดพลาดแน่นอนเยอะแยะมากมายเนี่ยอุบายบัญญัติที่อาตมาเทศน์อาตมาสอนไว้ก่อนๆเนี่ยเยอะแยะไปหมด

เมื่อเราเข้าใจโลกเข้าใจธรรมแล้วเราก็ทำจิตให้ว่างมีแต่ทุกข์มีแต่โทษ

เกิดมาในโลกนี้แล้วถ้ายังไม่มีปัญญาเข้าใจเหตุผลที่ถูกต้องแล้วเราก็ทุกข์ไม่จบไม่สิ้นทุกข์เพราะรูปบ้าง เสียงบ้าง กลิ่นบ้าง รสบ้าง โผฏฐัพพะบ้าง

ธรรมารมณบ้างของตัวเองยังไม่พอยังไปทุกข์ถึงคนนั้นคนนี้พี่น้องบุตรภรรยาสามีอีกลามปามไปหมดเลยลูกเต้าเหล่าหลานญาติพี่น้องอะไรเนี่ยร่นววยกันไปทั้งตระกูลเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)

แล้วเราจะทำยังงัยเราก็ต้องรู้จักแบ่งเบาภาระด้วยวิธีการเรียกว่าอันไหนจำเป็นที่สุดหรือดวนที่สุด ดวนพิเศษ ดวนมาก ดวนเนี่ยต้องจัดการระดับทำงานไว้ตั้งเป็นมาตรฐานที่เราจะทำเลย เราจะได้ไม่มีว้ออันไหนที่ไม่จำเป็นงานไหนจำเป็นหรือกิจวัตรประจำวันของเราที่เราต้องกินต้องใช้เราจะต้องแสวงหาเอามา นั่นแหละเหมือนกับเนี่ยทางธรรมเราประมาทไม่ได้แล้วถ้างานของเรายังไม่สำเร็จยังไม่วิมุตติหลุดพ้นเนี่ยเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จักจบเนี่ยอันเดียวกันเลย ความสำเร็จทุกวันนี้วิมุตติทุกวันผ่านทุกวันแล้วก็ว่างไปทุกวัน เพราะฉะนั้นแสดงที่เดียวทั้งมนุสโลก เทวโลก มารโลก พรหมโลกโน้นแหละ ต้องทำจิตให้ว่าง

เพื่อสั่งสมพลังความว่างไว้ให้มาก แล้วเราจะรับรู้ได้มาก ทำงานได้มาก

สมมุติว่าโยมมีภาระกิจที่โน่นที่นี้

ฉันไม่ว่างไปไม่ได้(หัวเราะ)แต่ถ้าเราพร้อมว่างเราสั่งสมความว่างไว้มากมายมีศักยภาพมากมายเลยมีอะไรไปทำได้เลยเนี่ยจะได้เสร็จแล้วว่างอย่างรวดเร็วต่อไปเนี่ย

ต้องทำแบบนี้ต้องสั่งสมความว่างให้มีพลังความว่างไว้มากมายนี่คิดอะไรต้องการอะไร

มาอย่างรวดเร็วสำเร็จรวดเร็วไม่มีเสียเวล่ำเวลาแม้แตวินาทีเดียวต้องว่าอย่างนี้
แล้วโยมจะให้เห็นอาณาภาของความว่าง ใครว่าเหม! ว่างยาก
ถ้าว่างกันซะหมดนะโลกนี้หรือประเทศนี้ครอบครัวฉันไม่เจริญแน่เลยชื่อป้ออีกต่างหากไอ้พวกนั้นนะยังดัก
ดานมากนักรังยังไม่รู้อะไร(หัวเราะ)แต่เรานะเราเตรียมพร้อมไว้นะ เราพร้อมว่างเราพร้อมที่จะทำทุกขณะ
เราคอยงานไม่ใช่งานคอยเรา
ถ้าเราว่างแล้วเราเนี่ยจะมีเวลาที่สังสมความว่างไว้ถึงเวลาเราก็มีพลังเหมือนกับเราพร้อมที่จะทำงานจะจัด
การว่างอยู่เสมอมีปัญหาอะไรลงไปแก้ไขได้เลยต้องว่าอย่างนี้เพราะเราว่างเสมอ
คำว่าไม่ว่างไม่มีสำหรับเราต้องว่าอย่างนี้ เพื่อสนิทมิตรสหายพ่อแม่พี่น้องอะไรว่างใหม่(หัวเราะ)ว่าง
ไปเลยลุย เสร็จแล้วเดี๋ยวจะได้ว่างต่ออีกนี่ต้องบอกอย่างนี้มันจะได้ไม่ลบลูกดูหมิ่นเหม!
ว่างแล้วชี้แจงเดี๋ยวก็จนตายท่า(หัวเราะ)คนละเรื่องเลย ความว่างของพระพุทธเจ้านี้ *วิริเยน ทุกขมจฺเจติ*
คนเราหรือตัวเราหรือทุกคนจะล่วงทุกข์ด้วยความเพียรที่นี้เราก็กเพียรจนบรรลุเป้าหมายแล้ว
แล้วเราก็กว่างว่างที่พร้อมจะทำอีก ถ้ามีปัญหาหรือมีความจำเป็นขึ้นมา
เพราะฉะนั้นเราจะต้องรู้จักละทิ้งอะไรที่เราจะต้องประพฤติปฏิบัติ
ทั้งส่วนตัวส่วนรวมหรือส่วนครอบครัวหรือส่วนประเทศชาติส่วนศาสนาหรือส่วนพระมหากษัตริย์อะไรเนี่ย
เป็นสิ่งที่เราอยู่ร่วมสังคมมนุษย์ ถ้าเราไม่ทำเขาจะว่าเราลั่นแก้งเราทำให้เราน้อยเนื้อต่ำใจไม่มีศักดิ์ศรีอีก
แต่เราว่างแล้วเราพร้อมแล้วเนี่ยมีศักยภาพเนี่ยพร้อมลุยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ข้าศึกศัตรูมาพร้อมสู้ไม่กลัว
ตายอีกต่างหากเนี่ยต้องแบบนี้เนี่ยเราต้องว่างเสมอเลยแล้วเราจะเห็นอาณาภาว่าเหม!
ทำไมความว่างเนี่ยถึงมีกำลังเรียวแรงมีศักยภาพสูงสุดไม่ใช่ชื่อป้อตามที่ทั่วโลกเข้าใจต้องว่าอย่างนี้(หัวเร
ะ) เราว่างแล้วเนี่ยเราพร้อมที่จะสู้
เหมือนกับเรามีเวลาขึ้นมาเทศน์มาสอนได้เลยเราพร้อมเสมอต้องว่าอย่างนี้ ถึงเวลาขึ้นรับกินกินเสร็จแล้ว
มีงานรับทำงานทำให้เสร็จๆแล้วก็จะได้ว่างต่อ(หัวเราะ)จะได้เห็นอาณาภาความว่างไม่ใช่ว่าพระพุทธศาสนา
นี่เป็นกาฝากอีกความจริงพระพุทธศาสนาหรือพระพุทธเจ้าสอนให้เราเป็นคนขยัน *วิริเยน ทุกขมจฺเจติ*
คนเราจะล่วงทุกข์ด้วยความเพียรเพียรทุกอย่างที่เราต้องการที่จะสำเร็จผลที่เราต้องการผลจากสิ่งที่เราต้อง
การแล้วก็ตามที่เราปรารถนาต้องการคนจะมีความเพียรได้ต้องมีพลังเรียวแรงกำลังความสามารถ
ที่นี้พลังว่างต้องฝึกมาตั้งแต่ทานโน้นเสียสละไว้ให้ว่างละเว้นเป็นศีลไว้ให้ว่างเนกขัมมะอดใจให้ว่าง
ปัญญารู้ในเหตุผลในทานในศีลไว้ให้ว่าง วิริยะเพียรอยู่เสมอให้ว่างขันติอดทนให้ว่าง
สัจจะมีความจริงใจในการที่จะว่าง อธิษฐานปรารถนาให้ว่าง เมตตารักใคร่พอใจในความว่าง
เมื่อว่างแล้วก็ว่างเฉยได้แล้วอยู่เป็นสุขสงบสุขสันติสุขเห็นมัย
ลงได้หมดยิ่งกว่าสิบอีกต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เนี่ยต้องฝึกเอาไว้ให้ดีลูกศิษย์พระอาจารย์ต้องไม่ชี้แจงชี้คร้
วามพร้อมสู้พร้อมธรรม คำว่าพร้อมสู้คือสู้อุปสรรคทุกชนิด พร้อมธรรมก็คือว่ามีคุณธรรม มีจริยธรรม
มีศีลธรรมประจำกาย วาจา ใจแล้วก็สังสมพลังเอาไว้เป็นพลังเป็นทานพลัง ศีลพลัง เนกขัมมะพลัง
ปัญญาพลัง วิริยะพลัง ขันติพลัง สัจจะพลัง อธิษฐานพลัง เมตตาพลัง อุเบกขาพลัง
ที่นี้เมื่อมันมีพลังแล้วรวดเร็วฉับพลันทันใจแล้ว พลังประมวลมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

พุ่งไปที่ไหนก็ยิ่งเพิ่มพลังมากขึ้น เป็นมหันตฤทธิมหันตเดช อนันตฤทธิอนันตเดช
ตลอดกาลฤทธิตลอดกาลเดช อภิมหาศาลฤทธิอภิมหาศาลเดช
อภิมหานิรันดรฤทธิทิพย์เดชทิพย์มากมายมหาศาลเลย ทีนี้จะส่งไปที่ไหนละ
จะไปพังทะลายพวกมารพวกมิชฌาปฏิญญีสวมมาปฏิญญิต่อหลังผู้ออกตัญญูออกตัญญูศิษยานุศิษย์ออกตัญญู
เข้าศึกศัตรูอันธพาลมารชาตนาทุกซัอุปสรรคส่งไปที่ไหนก็ราบพนาสูญไปสลายย่อยไปให้หมดเพราะไอ้
พวกนั้นไม่เคยฝึกพลังแบบนี้(หัวเราะ)ยิ่งกว่ากำลังภายในอีกต้องว่าอย่างนี้ พลังนี้ส่งไปถึงพระนิพพานโน้น
นิพพานัง พรหมัง สุธัญญัง นี่ฝึกพลังพระนิพพานเอาไว้ ไอ้พลังจับจ่อยทางโลกเดี๋ยวมันก็เสื่อมเดี๋ยวมันก็หมด
หมดพลังหมดกำลังกายหมดกำลังใจแต่พลังพระนิพพานของพระพุทธเจ้าเนี่ยมากมายมหาศาลต้องว่าอย่าง
งนี้

ถ้าเราสั่งสมอบรมไว้มากมายก็ยิ่งจะเพิ่มพลังเป็นพลังฤทธิพลังเดชเป็นพลังความสามารถสติปัญญารู้อา
ยเข้าใจเร็ว ไม่เสียเวลาที่จะทำหน้าที่ เรามีหน้าที่อย่างไรก็จะทำให้เสร็จอย่างรวดเร็ว
เพราะเรามีพลังเหมือนกับที่คนที่มีแรงมากๆ เขายกได้ ๑๐๐ กิโลสมมุติว่า ๑๐๐ กิโลเนี่ยเรานิ้วเดียวยกขึ้นมา
เลย(หัวเราะ)เหมือนพระนางวิสาขาที่กำลังเท่ากับช้าง๗เชือกเนี่ย
ช้างเนี่ยนางวิสาขาใช้สองนิ้วเท่านั้นเองจับตรงวง
แล้วก็ช้างก็ก้มกระแทกเลย(หัวเราะ)เนี่ยถึงจะเรียกว่าพลังๆ ตอนนั้นพระนางวิสาขาเนี่ยมีพลังเท่ากับช้าง๗
เชือก

เพราะฉะนั้นจึงสามารถใส่เครื่องลัดตามหาปราสาทได้มีน้ำหนักตั้ง ๔๐ โกฎีทั้งทองคำเพชรนิลจินดามีน้ำหนัก
มากเลย คนที่จะมีบุญได้มีพลังได้เหมือนกับคนที่ทอดกฐินอะไรพวกเนี่ย ทำความดีต่างๆสั่งสมไว้
แล้วก็จะมีความสามารถ เพราะฉะนั้นพระมหาชนกนี่ที่ท่านเพียรว่าอยู่๗วันนี้

เพราะท่านก็ต้องมีพลังเท่ากับช้าง๗เชือกอย่างบริวารนี่ไม่มีของท่านนี่มีทั้งพลังกำลังมีทั้งกำลังสติปัญญา
ว่าเรือจะแตกแน่แล้วรีบกินน้ำผึ่งน้ำตาลกรวดแล้วก็เอาน้ำมันมาทาตัวเอาน้ำมันมาทาตัวเพื่ออะไรก็เพื่อไม่
ให้น้ำเค็มมันเข้ามาสู่กายเรามันจะได้คล่องไม่ให้น้ำเค็มหรือน้ำซึมซับเข้าสู่กายเนี่ย

ท่านใช้ปัญญาแล้วก็ป็นขึ้นไปเสาะกระโดงแล้วก็ตีตัวไปหางไม้ให้อยู่ใกล้เรือที่จะจมนี้เพราะเดี๋ยวไอ้หลามม
ามันก็จะกินไอ้พวกนั้นมันก็จะโดนไปด้วยเนี่ยพระมหาชนก อย่างพระอาจารย์เนี่ยรู้พลังรู้กำลังเนี่ย
ตามปกติของผู้มีพลังกายพลังจิตจะไม่มี ความประมาทแล้วก็ป้องกันตัวเองด้วยพยายามป้องกันคนอื่นแ
ล้ว แต่ก็ป้องกันไม่ได้ก็ต้องวางเฉยต้องป้องกันตัวเองรักษาตัวเอง

ให้ตัวเองเนี่ยมีความสามารถฟันฝ่าให้ถึงที่สุด ให้จนหมดกำลังแม้ไม่เห็นฝั่งก็ต้องยอมแล้ว เนี่ยจำไว้ให้ดี
เราต้องฝึกความสามารถให้มีพลังกายพลังจิตเข้มแข็งอดทนทนทานหาญกล้าไม่หวั่นเกรงอุปสรรคใดๆชนิด
ใดไม่กลัวความตาย

ตายก็เดี๋ยวเดียวเจ็บปวดเดียวเดียวเดียวก็ไปตายแล้วก็ไปสู่สุคติคิดไว้แค่นี้พอแล้วไม่ต้องให้ใครเป็นกังวลไ
มต้องให้ใครมาปลอบใจด้วย(หัวเราะ)เพราะเราพร้อมเพราะจิตว่างแล้วเรารู้เนี่ยต้องฝึกต้องหัดเอาไว้ทุกวัน
คิดนึกเอาไว้ทุกวัน เทปอันเนี่ยเปิดอบรมบ่มนิสัยไว้ทุกวัน

เดี๋ยวพระอาจารย์ให้ลูกศิษย์แจกทุกคนเพราะฉะนั้นเราเนี่ยต้องฝึกตามนัยยะอันนี้ให้เป็นคนมีพลังความว่า

งไว้เยอะๆหน่อย ถ้าทุกคนมีพลังกายพลังจิตเข้มแข็งมีพลังแล้วไม่กลัว กองทัพน้อยมีคนน้อยก็จริง คนเดียวพอสู้ได้เป็นร้อยเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)มึงมาเป็นกองทัพก็สู้ได้ก่อนจะตายหมายถึงเนี่ยเหมือน พระนเรศวรพระเจ้าตากอะไรพวกเนี่ยล้วนแล้วก่อนจะตายก็ต้องฆ่ามึงให้ได้๑๐-

๒๐คนกูตายชีวิตเดียวไม่เป็นไร

เนี่ยจึงสามารถสู้กับเขาได้เนี่ยต้องตั้งไว้กูจะแลกชีวิตของกูให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ต้องฆ่ามึงให้ได้ อย่างน้อย๑๐-๒๐-

๓๐อะไรเนี่ยวันนี้ฆ่าไปแล้ว๓๐พรุ่งนี้ต้องเอาพักกินดื่มให้มีพลังเดี๋ยวพรุ่งนี้จะเอาอีกเอาให้หมดทะเลายกองทัพมึงให้ได้(หัวเราะ)ไม่ได้พอใจในวันเดียวนะพอใจที่จะทำลายมันทุกวันจนกว่ามันจะหมดข้าศึกศัตรูจะหมด เนี่ยต้องสอนเอาไว้ทั้งทางโลกทางธรรมต้องตั้งจิตเจตนาไว้อย่างนี้ไม่อ่อนแอท้อแท้

ไม่ถ่วงงอทำตัวเป็นร้องไห้ร้องไห้ให้อีก เลิก

ใครเป็นลูกศิษย์พระอาจารย์มึงมัวร้องไห้ร้องไห้ให้เนี่ยพระอาจารย์พอไล่แข่งชักหักกระดูก ตายโหงตายท่าชะ มันไม่ค่อยตายนะพระอาจารย์แข่งใครให้มันไปตายโหงตายท่าชะ มันไม่ตาย

ถ้ามันตายจริงพระอาจารย์ก็สบายส่งมันไปหมดเรื่อง(หัวเราะ)ส่วนมากไม่ตาย

ไม่ใช่เอาตมาพูดเล่นนะเนี่ยร้องถามลูกศิษย์พระอาจารย์ดู

ก่อนเนี่ยมีคนจะให้พระอาจารย์ช่วยนั้นนี่บอกมึงตายโหงตายท่าพอสาบแช่งให้มึงตายเลยมันก็ไม่ตาย(หัวเราะ)ถ้ามันตายจริงพระอาจารย์ก็สงเคราะห์มันไป จะได้หมดภาระคนอื่นเขา

เนี่ยต้องฝึกหัดเอาไว้ให้ได้ดีเดียวเอาไว้แหม!

เป็นครูเป็นอาจารย์ไม่สั่งสอนเป็นพ่อแม่ไม่สั่งสอนอะไรเนี่ยไม่ถูก

เห็นมัยขนาดในหลวงพระองค์ยังสั่งสอนประชาชนให้รู้จักทำมาหากินตั้งมันอยู่ในศีลในธรรมเลยเนี่ยพระองค์สอนนะ แต่ไอ้พวกนี้ทำเอาหนูไปนาเอาตาไปไร่(หัวเราะ)หนูไปนาก็เฮ!

ฝนจะตกเมื่อไหร่(หัวเราะ)กูจะไปพลิกพื้นแผ่นดิน

ตาไปไร่กูดูซิไร่มันรกหรือหญ้ามันขึ้นทั่วหรือเปล่านั้นนะพวกโยมมันคิดแต่ทำมาหากินเลี้ยงตั้งเลี้ยงครอบครัวนั้นนะ โบราณเขาจึงว่าเอาหนูไปนาเอาตาไปไร่(หัวเราะ) แต่ขณะที่เขาสอนมันเลือกไม่ฟังเขา

ไฉนนั้นก็คิดเป็นห่วงว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น

ฝนตกแล้วควรที่จะพลิกพื้นผืนนาทำคาคบไถเดี๋ยวจะได้หว่านจะได้ทำ ไฉนก็มีสวนกล้วยว่ามันจะลก

หญ้าจะขึ้นอะไรพวกนี้เนี่ย เรารู้อย่างนี้แล้วเราก็จะได้ไม่ต้องล้งเลงสงสัย คำโบราณเขาพูดไว้

โยมก็ได้ยินแต่ชื่อแต่ก็ไม่ได้คิดว่าเอาหนูไปนาเอาตาไปไร่ เขาประชดเขาว่าประชดมึงเลือกไม่ฟังเนี่ย

เวลากูสอนมึงไม่ฟังเนี่ย(หัวเราะ)มึงไปคิดถึงไรถึงนาถึงสวนซะ เดียวกูตายแล้วไม่มีใครสอนมึงนะ

มึงก็ได้แต่ทำนาอยู่ไปเถอะ ทำสวนต่อไปเถอะ

ดักดานอยู่ในนาในสวนต่อไปเถอะ(หัวเราะ)เนี่ยความหมายของพ่อแม่เขาสอนลูกต้องพูดให้เข้าใจไว้เดี๋ยวจะ

นึกว่าเอ๊ะ! อะไรพระอาจารย์เอาอะไรมาสอน พระอาจารย์เอาคำโบราณมาสอน

เพราะฉะนั้นเวลาพ่อแม่สอนเราต้องตั้งใจฟังเดี๋ยวต้องคิดว่าเดี๋ยวท่านตายแล้วจะไม่มีใครสอนเราอีก

เราจะดักดานไฉนสิ่งที่เราคิดกำลังคิดกำลังนึกอยู่เนี่ยมันดักดานอยู่ไม่ได้ต้องพัฒนาท่านแนะนำสั่งสอนเราเพื่อ

อให้เราพัฒนาเพื่อจะให้ได้ดีกว่านี้ไม่ต้องไปเหนื่อย วิธีทำนาไม่ใช่ต้องทำนา
 ที่นี้ถ้าอายุเรามากแล้วจะต้องพัฒนาจากนามาเป็นสวนแล้ว
 จะต้องปลูกต้นไม้เอาไว้ทำไมจึงต้องสอนให้ปลูกต้นไม้เอาไว้
 เพราะเราแก่เราทำนาไม่ไหวเราจะได้เก็บผลไม้ขาย(หัวเราะ)เนี่ยถึงจะแน่เอาตมาเนี่ยต้องบอกต้องสอนให้ค
 ปรถวน
 ไปมัดผักตบชวาทำนาอยู่ได้ยังงัยต้องถามอย่างนี้หลังขดหลังแข็งแต่ละปีแต่ละปีน้ำฝนก็น้อยบ้างมากบ้างเสีย
 หาย ฉะนั้นเราก็ต้องรู้จักเนี่ยนาทำอยู่ไม่ไหวแล้ว ขาดทุนลงทุนลงแรงมากแล้ว
 ต้องเปลี่ยนวิธีการหานั้นมาปลูกแล้วหานี้มาปลูกแล้วเพราะเราอายุมากขึ้นแล้วจะไปทำไม่ไหวได้ยังงัย
 ลูกหลานก็ไม่อยากทำนี่หมด ฉะนั้นเราต้องเตรียมตัวแล้ว
 เอาต้นไม้ที่มีผลไว้มันออกลูกมาเมื่อไหร่ก็จะได้เก็บขายไม่ต้องมาทำนาทุกปีทีเนี่ยต้องรู้แบบนี้เอาไว้
 เหมือนกับในหลวงท่านวางไว้ไม่รู้ก็พันโครงการเนี่ยถ้าใครสามารถมีที่มากก็ทำได้มากเอาใจใส่ได้มากก็จะ
 เป็นประโยชน์แก่ครอบครัวของคนนั้นมากต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นเหมือนกับโครงการที่เอาตมาสอนนั้นนะ
 ตอนพระพุทธเจ้าอยู่พวกมึงก็ไม่ฟังกันพระอรหันต์เจ้าสอนมึงก็ไม่ฟังกัน(หัวเราะ)พอท่านนิพพานไปแล้วที
 เนี่ยมึงทุกข์แล้วก็จะมานึกถึงท่านไม่มีใครสอนแล้วเพราะมึงคือไอ้หัวดีทั้งหลายโดนทิ้งหมดต้องว่าอย่างนี้
 จะทำแต่ท่านรักษาศีลเจริญภาวนาพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้าพระอาจารย์บอกทำให้จิตว่างไว้พร้อมที่จะ
 ผู้จะลุดยอุปสรรคพวกเชิงขี้เกียจไม่เอาหาว่ายากบ้างอะไรต่อมิอะไร ไม่เอาใจใส่
 ครั้นมีปัญหาอุปสรรคมีความทุกข์เกิดขึ้นแล้วที่นี้เฮ้ย! ไม่มีใครจะสอนไม่มีใครแนะนำแล้วอุปสรรค
 ถ้ามาถามพระอาจารย์พระอาจารย์ก็ต้องบอกแน่เลยรู้วิธีแก้ไขแต่เวลาท่านอยู่พวกมึงไปคิดอะไรอยู่ก็ไม่รู้ไม่
 ถามท่าน(หัวเราะ)เดี๋ยวท่านตายไปแล้วเอ็งจะมาเคาะโรงป้อกๆพระอาจารย์ลุกขึ้นมาสอนเดี๋ยวนี้เน(หัวเร
 าะ)ข้าไม่ฟังเสียงอีกแล้ว ว่างๆ
 สอนตั้งแต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่ตายแล้วจะต้องไปจุดธูปมาป้อฮ่อมมาเข้าฝันให้รวยอีก(หัวเราะ)ตอนอยู่สอนให้ขยันช
 ่นแข็งทำมาหากินจะได้มีเงินมีทองใช้จ่าย มีข้าวของเงินทองตามที่ต้องการ
 แต่เสียอกขี้เกียจขี้คร้านไม่ทำไปมัวเล่นมัวแ่ก่กับเขาต้องว่าอย่างนี้ แล้วที่นี้ไม่มีใครสอนแล้ว
 ผู้รู้จริงเห็นแจ้งแนะนำไม่มีแล้ว ต้องไปขอศึกษาที่นั่นที่นี้ เขาก็คิดคำวิชาแพงนะ
 นี้พระอาจารย์พอให้ฟรีๆเลย สอนฟรีเลี้ยงฟรีทุกอย่างฟรีหมดนั้นนะ
 ทำตามเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้าเนี่ยให้ธรรมเป็นทานหรือให้วิชาความรู้เป็นทานให้ปัญญาเป็นทานเนี่ยสูงสุด
 ให้เขามีสติปัญญาจะได้เป็นคนมีปัญญามากมายฉลาดรู้มากมายเดี๋ยวมันแพร่ขยายไป
 ก็ทำให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุขไม่ทะเลาะไม่วิวาท ไปอยู่ที่หมู่ใดคณะใดก็ทำตัวดีไม่เป็นปัญหา
 ให้ใครวิตกกังวลเป็นทุกข์
 ไม่ทะเลาะกับใครๆเนี่ยต้องบอกเอาไว้ให้รู้ว่เนี่ยไปเปิดไว้เปิดเข้าเปิดเย็นเนี่ยไปฝึกเอาไว้
 เนี่ยพระอาจารย์สอนง่ายๆไม่ได้ลึกลับซับซ้อนอะไร
 จิตประภัสสรคิดกันหัวแทบแตกก็ไม่รู้เรื่องหรอก(หัวเราะ)เนี่ย
 เพราะฉะนั้นเนี่ยพระอาจารย์เนี่ยรู้ง่ายเข้าใจเร็ว

แล้วก็ได้วิตกทุกขรื้อนกับเรื่องที่จะสอนพวกโยมหรือความจริงเนี่ยอย่างระดับพวกโยมเนี่ยอายุมากขึ้นแล้วผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะแล้วไม่น่าจะสอนเลย

แต่ก็ยังดักดานเท่าเก่า(หัวเราะ)พระอาจารย์ไม่ได้สอนแค่นี้แต่สอนให้ไปนิพพานเลยเนี่ย

ให้ว่างเลยสัมมาทิฐิเห็นชอบเห็นอะไรก็ชอบไปหมดก็มีแต่ทุกข์ทั้งนั้น

นั่นแหละชอบทุกข์(หัวเราะ)พระอาจารย์ต้องเปลี่ยนค่านิยมให้ว่างไป อย่าไปชอบ

ชอบเมตตารักใคร่ชอบอะไรมันก็เป็นทุกข์ที่นั่น *ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโขเนย*

คำริชอบคำริอย่างนั้นอย่างนี้บางคนก็ได้ทำบางคนก็ไม่ได้ทำก็ไม่มีประโยชน์

ทำแล้วก็ครึ่งๆกลางๆสำเร็จบ้างไม่สำเร็จบ้าง สำเร็จชั่วคราวบ้าง สัมมาวาจาชอบพูดทั้งวันทั้งคืนนะ

เหมือนครูเหมือนอาจารย์ทางโลก ด็อกเตอร์อะไรพวกเนี่ย

พูดกันทั้งวันทั้งคืนแสดงว่าข้าฉลาดฉลาดแสดงว่าข้าฉลาดเขาเปรียบเขาไม่ฉลาดอย่างซื่ออย่างตรงก็ใช้ไม่ได้ผู้มีปัญญาผู้รู้เขาเห็นก็ไม่อยากฟังได้ยินเสียงเขาก็ไม่เอาแล้วไฉนดีแต่พูดไม่เคยทำมาเป็นมรรคเป็นผลหรือไม่เคยทำประโยชน์ให้ใครไปเชื่อมั่นก็ทำให้ประเทศชาติวิบัติฉิบหายครอบครัวแตกแยก(หัวเราะ)จ้างพวกมึงไฉนนี่ก็เกียดแล้วมึงไม่ทำงาน ไป ฎให้มึงวัน๕๐๐หรือ๑๐๐๐ให้พวกขี้เกียจก็นึกว่าดีเนี่ยดีกว่าอยู่ว่างๆ

ไฉนเนี่ยเป็นทาสของน้ำเงิน(หัวเราะ) เดี่ยวทาสน้ำเงินเป็นยังงัยเนี่ย

เขาเอาเงินมาจ้างไปก่อกวนไปทำให้คนอื่นเขาเดือดร้อนอีกเนี่ย

ไปสร้างกรรมทำชั่วครั้งเขาปราบเขาปราบเขาขอร้องแล้ว ไม่ใช่เขาไม่ขอร้องๆแล้วให้กลับบ้าน ขอพื้นที่คืนขอให้เขาจรรยาจรระดวง

เขาขอร้องแล้วบอกแล้วไฉนนี่ขึ้นทำเนี่ยแล้วยังเลือกเอาอย่างไรไปเผาบ้านเผาช่องเขาอีกเนี่ยเขาเห็นว่าไฉนนี่ไม่เชื่อเขาแล้วเนี่ยไฉนพวกก่อการร้ายแล้วไม่ใช่ก่อการดี(หัวเราะ)เขาปราบขึ้นมาก็เนี่ยเป็นเหตุแล้วเป็นเรื่องฟ้องร้องที่นั่นที่นี้ไม่ได้คิดถึงว่าตัวเองนั่นแหละเป็นต้นเหตุสิ่งทั้งหลายเกิดแต่เหตุสิ่งทั้งปวงล้วนดับไปเพราะสิ้นเหตุแห่งธรรมนั้นเนี่ยต้องนึกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าเนี่ยเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็อย่าสร้างปัญหาให้แก่ตัวเองอย่าไปสร้างปัญหาให้แก่คนอื่นอย่าไปสร้างปัญหาแก่ประเทศชาติพระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์เนี่ยให้จำเอาไว้ ถ้าใครเป็นลูกศิษย์พระอาจารย์

เอ็งอย่าไปออกตัญญูนะ(หัวเราะ)เนี่ยไปออกตัญญูต่อประเทศชาติพระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์แล้วก็อย่าออกตัญญูต่อพ่อแม่เราด้วยต่อท่านผู้มีพระคุณด้วย แล้วเราก็จะเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกทางธรรม

เนี่ยต้องเป็นอย่างนี้ต้องสอน

เดี๋ยวจะนึกว่ารู้แต่ธรรมะแต่ทางโลกไม่รู้เรื่องนั้นนะที่นี้พระอาจารย์ก็ต้องชี้ให้เห็นทั้งโลกทั้งธรรมพระพุทธเจ้าสอนทั้งโลกทั้งธรรมไว้ให้รู้จริงเห็นแจ้งจึงเรียกว่า โลกวิทูผู้รู้แจ้งโลก พระองค์รู้ทั้งมนุษยโลก เทวโลก มารโลก พรหมโลก หมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาล ภูมิติภพ ภูมิติภูมิ ภูมิติจักรวาล ภูมิติแก้วผลึก ภูมิติแก้ววิเศษ ภูมิติวิเศษซ้อนวิเศษ ภูมิติสารพัดนึกซ้อนสารพัดนึก ภูมิติลึกลับซับซ้อนล่องหนหายตัว ภูมิติสำเร็จด้วยจิตเนี่ยมากมายมหาศาล

ถ้าโยมมีตาทิพย์หูทิพย์เนี่ยโยมต้องเดินชนกันแน่เลย(หัวเราะ)เนี่ยไม่มีกายหยาบอย่างเราทำให้เราเห็นไม่ได้ เราไม่รู้ไม่ได้ แต่พระองค์สอนว่านรกมีจริง สวรรค์มีจริง พรหมเทพเทวดามีจริง สัตว์นรก เปเรต อสุรกาย

สัตว์เดรัจฉานมีจริงพวกท่านทั้งหลายอย่าประมาท คือไม่ให้ประมาทกับอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
ไม่ให้ประมาทเดี่ยวจะตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกายสัตว์เดรัจฉาน
ไม่มีใครช่วยได้เพราะทำให้คนอื่นลำบากยากแค้นเท่าไรตัวเองต้องไปรับเพิ่ม
ขณะมีชีวิตอยู่เนี่ยมันมีเนื้อหนังสังขารอยู่หุ้มห่อจิตใจอยู่
แต่เวลาตายแล้วมันไปตกนรกเนี่ยเลยมีดวงจิตเนี่ยเลย ไฟเผาไหม้ไม่มีอะไรป้องกันไม่มีอะไรผ่าน
เราจะเจ็บปวดแสบนิดหน่อยหนังพองเนี่ยเรายังเจ็บปวดแสบลึ้มเป็นลึ้มตาย
ไอ้เนี่ยดวงจิตวิญญาณโดนเผาไหม้โดนทรมานเนี่ยหนักหนาสาหัสกว่ากันจะนั่นยืน เดิน นั่ง
นอนก็รักษาดวงใจของเราไว้ให้ว่างไว้ ไม่ต้องไปสนใจอะไรกับใครเขาไว้
นี่พูดไว้เพื่อให้รู้เข้าใจว่าเนี่ยสิ่งไหนดีสิ่งไหนไม่ถูกสิ่งไหนไม่สมควรที่จะเป็นทุกข์เปล่าทุกข์ไปฟรีๆทุกข์ฟรีๆ
ทุกข์ฟรีๆเป็นยังงัยถึงคิดขึ้นมาแล้วก็ไปทุกข์ว่างไปแล้ว เองคิดไอ้ที่เองทำไม่ได้
เราต้องคิดนึกอะไรที่เราทำได้ในปัจจุบันเนี่ย เราจึงจะได้สาระประโยชน์ในปัจจุบัน
พระองค์สอนให้ระลึกแต่ปัจจุบันธรรมหรือขณะที่ในปัจจุบันชาติเนี่ย พระองค์จึงตรัสเอาไว้สอนเอาไว้ว่า
ผู้มีปัญญาอย่ามัวไม่คิดถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ไม่ควรแสวงหาสิ่งที่ยังไม่มาถึง
ให้แสวงหาสาระประโยชน์ในปัจจุบันเนี่ย ทำให้ได้ทำให้ดี ทำให้มีประโยชน์ต้องว่าอย่างนี้
แล้วเมื่อเราทำดีทำได้เป็นประโยชน์แก่เราแล้วปัจจุบันเราพร้อมแล้ว
เมื่ออนาคตเราามาเราก็ไม่วิตกนั้นนะเองจะมายังงัยข้าก็มี(หัวเราะ)ข้าไม่เดือดร้อน
อดีตเองจะไปเอาอย่างเก่าก็ไม่ได้
เพราะฉะนั้นพระองค์สอนแบบนี้สอนให้เราเข้าใจในปัจจุบันเนี่ยไม่ให้เบียดเบียนตัวเองและผู้อื่นให้เดือดรั
อนตามที่พระอาจารย์อธิบายพูดไว้สอนไว้เนี่ย
เพราะฉะนั้นอันเนี่ยที่อาตมาทำไมต้องพูดเรื่องนี้อาตมาเห็นความจำเป็นของทุกคนที่ทุกคนต้องพบต้องเจ
อประจำวันเนี่ย แล้วก็ในขณะที่มีชีวิตอยู่เนี่ย ถ้าพูดในสิ่งที่โยมมองไม่เห็นรู้ไม่ได้ก็ไม่มีประโยชน์อีก(หัวเราะ)
เมื่อไม่มีประโยชน์ก็จะนั่งให้เสียเวล่ำเวลาทำไม เอาเวลาที่มานั่งฟังเนี่ยไปทำประโยชน์ซะไม่ดีกว่าหรือ
ที่นี้โยมก็นั่งทำงานไปด้วยฟังไปด้วย ให้เห็นธรรมะของพระพุทธเจ้า
ขณะที่ทำก็เป็นการปฏิบัติธรรมการทำงานเป็นการปฏิบัติธรรมเพราะงานทุกชนิดต้องทำด้วยปัญญาแม้แต่
ผ้าชีวรีผ้าเช็ดเท้าอะไรเนี่ยทำมาด้วยปัญญาสำเร็จด้วยปัญญาบารมี วิริยะบารมีทำด้วยความขยันขึ้นมา
ทำด้วยความอดทนขึ้นมา ทำด้วยความจริงใจขึ้นมา ทำเพื่อปรารถนาขึ้นมา
ทำเพื่อใจรักขึ้นมาเสร็จแล้วก็วางเฉยเพราะมันเสร็จเอาไปขายไปให้ทานก็เป็นทานขณะที่เราตั้งใจทำ
ศีลเราก็อยู่ครบถ้วน
ขณะที่ตั้งใจทำไม่ได้คิดที่จะไปฆ่าใครขโมยของใครประพฤติดิบบุตตรภรรยาสามีใครไม่หลอกหลวงต้มตุ๋นใครไ
ม่ได้ไปกินเหล้าเมายาศีลของเราภิรสุทธิศีลของเราภิรสุทธิศีล๑๐ของเราภิรสุทธิ
ขณะนั้นเราอดใจไม่วอกแวกตั้งใจทำงานให้เสร็จ เนี่ยเนกขัมมะอดใจก็มีอยู่แล้วเนี่ยบารมี๑๐ครบถ้วน
ในสิ่งที่เราทำอย่างเดียวนั้นแหละเพราะฉะนั้นคิด๑ต้องลง๑อย่างอาตมาเนี่ยสอนดัดนิสัยคิดอะไรทำอะไร
๑เดียวให้ลงได้๑คือให้ลงบารมีให้ได้แล้วที่นี้มันก็ชำนาญในบารมีอุปบารมีปรมาตบารมีเลือดตกยางออก

ก็ซึ่งมันเถอะเนี่ยเป็นอุปบารมีแล้วไม่ต้องไปเสียดายมันหรือก มียามีหมอกก็รักษาไป
ถ้าเรามีสตางค์ ถ้าไม่มีก็อดกลั่นอดทนไว้(หัวเราะ)นี่เราได้ทำบารมีแล้ว ทำอุปบารมีแล้ว
ถ้ามันจะตายเป็นลมเป็นแล้งก็จะตายไ้!

ได้ทำปรหมตบารมีแล้วขณะที่ทำเรามีทุกข์อยู่ก็เป็นการใช้เวรใช้กรรมในอดีตไปด้วย
ฉะนั้นเราไม่ต้องกลัวตายเพราะเราขยันแล้วเราก็เป็นกาใช้กรรมวิบากกรรมของเราด้วยในอดีตเพราะฉะนั้น
เราก็ไม่ต้องกังวลแล้วว่าแต่จิตเราต้องว่างอย่างเดียวพอแล้ว

ไม่ต้องไปเรียกร้องหาใครไม่ต้องไปวุ่นวุ่นวายนายหาหมอกที่ไหนก่อนเนี่ยอาตมาอยู่ป่าอยู่เขามันจะตายจิตแว็บ
ออกไปนึกถึงหมอกถึงยาเนี่ยตัวรู้โผล่ขึ้นมาเป็นอัญญูสัตตฤเทศ

ถือศาสดาอื่นถือหมอกเป็นที่พึ่งถือยาเป็นที่พึ่งอาตมาจึงบอกพวกโยมว่าเวลามันเจ็บมันไข้ก็มียาที่กิน
ไม่มียาที่ไม่เป็นไร ตายก็ทิ้งไม่เสียดายไม่เศร้าโศกเนี่ยอาตมาเนี่ยเจอของจริงมาแล้ว

วิญญูญาณออกจากร่างไปเห็นเทวดาไปเห็นวิมานอะไรเยอะแยะมากมาย อาตมาก็ยังไม่ยินดียังไม่พอใจ

แต่จิตของอาตมายังเป็นห่วงพระพุทธศาสนาอยู่ จึงกลับเข้ามาได้อีกยังไม่ตาย

ตั้งหลายครั้งมาแล้วนะไม่ใช่ครั้งเดียว อาตมาเนี่ยเป็นพระเดนตายต้องว่าอย่างนี้

ไม่งั้นพวกโยมคงไม่ได้มาฟังอาตมาหรือ

แสดงว่าอาตมาก็มีเวรมีกรรมกับพวกโยมเหมือนกันต้องมาสอน(หัวเราะ)แล้วแต่ละแต่ละคนเนี่ยคือทั้งนั้น
เลย(หัวเราะ)ไม่ใช่ว่าอ่านสอนง่าย ถ้าอ่านสอนง่ายก็ปานเนี่ยพระเต็มไปหมดแล้ว

มีแต่คนหัวคือทั้งนั้นแหละ(หัวเราะ)ไม่มีใครหัวอ่อนทุกคนต้องเหมือนกับมาให้อาตมาปลุกเสก

แทนที่จะปลุกเสกพระ ปลุกเสกพวกโยม ปลุกใจโยมปลุกเสกให้โยมเข้มแข็งขึ้นมา ให้สูงชันสูงขึ้น

จะได้สร้างบารมีต่อไป เนี่ยตามพระพุทธโอวาทจะได้อนิจจังขาลง เป็นทุกข์ขาลง เป็นอนัตตาขาลง

ที่พระองค์สอนไว้ว่าสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ สละทรัพย์อวัยวะเพื่อรักษาชีวิต

สละทรัพย์อวัยวะและชีวิตเพื่อรักษาธรรม ธรรมนั้นได้แก่อะไร? ธรรมนั้นก็ไ้แก่ความว่าง

เวลาเราสละทรัพย์ออกไปเพื่อรักษาตัวเนี่ยหมดไปแล้วมีมรดกอะไรบ้าง

เนี่ยผืนนาผืนไร่หรือมีทรัพย์สมบัติอะไรก็รักษาตัวหมดค่าหมอกค่ายาไปจนหมด มันก็ว่างไปแล้ว

ทรัพย์สินสมบัติมันก็ว่างไปแล้ว

พระองค์สอนให้สละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะแขนขาตาหูเนี่ยครบทรัพย์หมดไปแล้ว

แต่โรคนั้นยังกำเริบอยู่เนี่ย ก็ยังไม่หายต้องตัดแขนตัดขาควักลูกตาออก

นี่ก็เป็นการสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้

ทีนี้เมื่อตัดแขนตัดขาควักลูกตาออกไปแล้วโรคนั้นก็ยังไม่หายอีกมันจะตายนั้นแน่ะ

พระองค์ก็สอนให้รักษาธรรม แต่พระองค์ก็พูดไว้ว่ารักษาธรรมสละทรัพย์อวัยวะและชีวิตเพื่อรักษาธรรม

คนอื่นไม่รู้เรื่องเลยให้รักษาธรรมอะไร

ธรรมนั้นมีตั้ง๔๔๐๐๐พระธรรมขันธ์(หัวเราะ)จะไปรักษาไหวหรือเนี่ย(หัวเราะ)แต่พระอาจารย์บอกธรรมนี้
นได้แก่ความว่าง อนัตตาธรรมหรือ นิพพานัง ปรมัง

สูญญังไหนๆมันก็ว่างไปแล้วก็ตกกระไดพลอยโจรให้มันว่างต่อไปแล้วก็นึกถึงพระองค์ว่าเนี่ยสอนให้เราว่าง

นะรักษาธรรมตามพระพุทธโฆษาทอย่างน้อยชี้หมู่ชี้หมากก็ไปอยู่สวรรค์๖(หัวเราะ)ไม่ต้องไปรับทุกข์
 เวทนา ถือว่าในปัจจุบันที่เราได้สละไปแล้วเนี่ยเราได้ใช้กรรมไปแล้ว ทรัพย์สมบัติของเราหมดไปแล้ว
 นี่ถือได้ว่าใช้หนี้ไปแล้ว เราอาจจะไปถล่มทะเลสาบทำร้ายทรัพย์สินสมบัติคนอื่นมา
 หรือไปตัดแขนตัดขาควักลูกตาใครไว้(หัวเราะ)ต้องใช้ไม่งั้นจะตายว่าเออ! เราเคยไปตัดชีวิตฆ่าชีวิตเขามา
 แต่ใจเราว่างเรานึกถึงพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเราจึงต้องเสียสละ
 เรียกตกกระไดพลอยโจรเลยว่างตามไปตามพระพุทธโฆษาทเลย
 อย่างน้อยก่อนจะขาดใจก็นึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระอรหันต์เจ้าอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้แล้ว
 เหมือนมัญญกุณฑลไม่เคยให้ทานรักษาศีลเจริณภavana
 ตายปุ๊บนึกถึงพระพุทธเจ้าก่อนตายรู้ว่าพระพุทธเจ้ามาบิณฑบาตรเท่านั้นเอง
 ทำใจให้เลื่อมใสว่าพระองค์สละทรัพย์ออกบวชทิ้งครอบครัวสละความเป็นพระราชา
 พระองค์เป็นผู้ประเสริฐแค่นั้น ตายปุ๊บได้นางฟ้าอีก๕๐๐นางปราสาทสูง๓โยชน์ต้องว่าอย่างนี้
 เพราะฉะนั้นพวกโยมเนี่ยเคยทำบุญทำทานรักษาศีลมากกว่ามัญญกุณฑลอีก (หัวเราะ)
 เพราะฉะนั้นให้นึกอย่างเนี่ย ตายก็ทิ้ง ไม่ต้องไปอับเฉาเศร้าโศกอะไร อาตมาต้องสอนให้รู้เอาไว้
 ที่อาตมาสอนก็ไม่ใช่แกล้งให้โยมตายฟรีๆอย่างนั้นหรอกเราตายทิ้งอย่างมีปัญญาว่าเออ!
 เนี่ยเราตายตามพระพุทธโฆษาทแล้ว ที่พระอาจารย์เราบอกว่าที่เราเจ็บเราไข้เราทุกข์ทรมานเนี่ย
 เป็นการใช้กรรมเก่าที่เราเคยไปทรมานเขามา(หัวเราะ)ตอนนี้เราทรมานก็ถือว่าเป็นการใช้กันไป
 แต่จิตเราไม่หวั่นไหวทำใจให้ว่าง แค่นี้ก็ใช้ได้แล้ว ไปเป็นพรหมเป็นเทพเป็นเทวดาแล้วก็จิตได้สำนึกก็เออ!
 นึกว่าขอให้เราว่างต่อไปอีก(หัวเราะ)ว่างจนถึงนิพพานัง ปรมัง สุธมฺมญังโนนฺนํ
 ให้อ่างให้หมดทั้งภายในภายนอกไม่มีอุปาทานยึดถือไม่มีวิตกกังวลไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ยจิต
 ราว้างเป็นสุขสงบสุขแล้ว ถ้าเรารู้ตรงนี้ได้โศกดีแล้วโอ้! ไม่มีใครบอกเราเลย
 ถึงไปจ้างให้เขาสอนก็เสียสตางค์ฟรีไม่ได้ประโยชน์อย่างนี้ ไปมีวิชาหมอยาพ่อเลี้ยงไข้ไว้อีก
 เงินแข็งยังมีค่าข้าอาจนหมคนั้นแหละ(หัวเราะ) หมายถึงผู้ไม่มีจรรยาบรรณของหมอต้องว่าอย่างนี้
 ส่วนหมอที่มีจรรยาบรรณเขาก็ไม่คิดหรอกแต่ก็ต้องบอกไว้ว่าทุกคนยังมีกิเลส คำว่ายังมีกิเลสคือยังมีรูปอยู่
 มีเสียง มีกลิ่น มีรส มีโผฏฐัพพะ มีธรรมารมณ์อยู่เนี่ย พระพุทธเจ้าเรียกกิเลสคาม
 เพราะฉะนั้นเรารู้ว่ามันเป็นยังงัยแล้วมันจะได้ไม่สั่นดินร่นหวั่นไหว
 แม้กระทั่งความตายต่อหน้าต้องว่าอย่างนี้
 ไหนๆมันก็จะตายแล้วนึกถึงพระพุทธเจ้าแป็บเดียวพอแล้วตายในขณะที่จับพระพุทธเจ้าได้หมายถึงจิตนึกถึง
 พระพุทธเจ้าได้เนี่ยหมายถึงจิตจับพระพุทธเจ้าได้ก่อนตายที่อาตมาพูดเมื่อวันก่อนนั่นแหละจิตเต
 สังกิลฺลิสฺส ทุคฺคิ ปาฎิกังขาเนี่ยหรือจิตเต อสงฺกิลฺลิสฺส สุกฺคิ ปาฎิกังขา
 เมื่อใจเรา่องแผ้วนึกถึงแต่พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระอรหันต์เจ้าแล้วก็ว่าง
 นั่นแหละจิตเราเป็นสุขสงบสุข เราไปสู่สุคติแน่นอนแล้ว พระองค์รับรองนะไม่ใช่อาตมารับรอง
 เพราะพระพุทธเจ้าสัพพัญญูรู้ทุกอย่างเป็นโลกวิทูรู้แจ้งโลกหมด เป็นอนาวรรณารู้ไม่มีขีดขั้น
 สัพพัญญุตญาณรู้ไม่มีที่สิ้นสุดในสิ่งที่พระองค์ต้องพระประสงค์ต้องการรู้

เพราะฉะนั้นเราก็ต้องประพฤติปฏิบัติไปตามเยี่ยงอย่างแนวทางเดินตามรอยพระพุทธรูปไป
แต่อย่าไปย่ำรอยพระพุทธรูปเจ้านะรอยพระพุทธรูปเจ้ามีรูปมงคล๑๐๘อยู่นั้นแหละ
สำเร็จแต่ละรอยแต่ละรอย(หัวเราะ)นี้ได้มาด้วยความยากลำบากนะ
ต้องเดินเฉียดๆหรือห่างๆอย่าไปซ้ำเดี่ยวจะเป็นการปรามาส
ไปลบรอยเท้าใครได้เห็นรอยเท้าพระองค์กราบไหว้บูชาก็ยังไปสู้สุดใจได้
แม้ไม่รู้จักรว่าเป็นรอยเท้าของพระองค์ แต่รู้ว่าเป็นลักษณะแบบนี้ไม่มีใครอื่นนะ
ไม่มีใครมีบุญอย่างนี้ที่จะมีรอยเท้าแบบนี้ต้องรอยเท้าพระพุทธรูปเจ้าแน่เลย ให้เรามีความสังวรณัระมัดระวัง
แล้วเราก็จะไปเป็นสุขุขาคัยบุญบารมีของพระองค์นั้นแหละที่พระองค์สร้างไว้ดีแล้วนั้นแหละ
พระองค์ไม่ใช่เหนียวพร้อมที่จะให้ แต่ใครไม่รู้จักรโมทนาไม่มีมุทิตาพลอยยินดีก็อด ทั้งที่รู้ว่าเป็นพระพุทธรูปเจ้า
พระธรรมเจ้าแต่ไม่มีมุทิตาพลอยยินดีก็ ใจแข็งใจกระด้างไม่น้อมลงก็อด ต้องบอกอย่างนี้
เห็นพระเห็นเจ้าแล้วก็ไม่เลื่อมใสไม่ศรัทธา แต่เราก็เออ!
นี่ตัวแทนเป็นธงชัยพระอรหันต์แม้แต่ในพระไตรปิฎกแสดงไว้
พระปัจเจกพระพุทธรูปเจ้ามาบิณฑบาตรพระราชาใส่บาตรทุกวัน
แล้วก็มีอำมาตย์พวกนี้รู้เห็นคอยติดตามพระปัจเจก
แล้วก็มีชาวบ้านที่เป็นคนทุกข์คนจนลำบากพลอมตัวมาเป็นพระปัจเจกพระราชาก็นี้กว่าพระปัจเจกมาบิณฑ
บาตรแล้วเราก็ใส่
ต่อมาคนอื่นมาเข้าใจว่านี่เข้าไปเห็นเป็นชาวบ้านที่นี้พระปัจเจกท่านไปเข้านิโรธสมาบัติแล้วเพิ่งออกมา
เนี่ยรูปร่างลักษณะอาจจะผอมหรือเหมือนกับคนทุกข์คนยากคุณนี้สมัยนี้เหมือนกับนี่กว่าชาวบ้านพลอมม
มาเป็นพระปัจเจกแน่เลยตีชะตายเลยไอ้พวกเนี่ยไปตกรนทกหมกหม่มหมดเลย(หัวเราะ)เนี่ยมีอยู่ในพระไตรปิฎ
กนะที่คนพลอมเป็นพระปัจเจกพระพุทธรูปเจ้าเยอะแยะเลยมีตัวอย่างมากมายเลยต้องบอกให้โยมรู้
โยมต้องทำใจเห็นผ้าเหลืองแล้วเออเนี่ยเป็นตัวแทนของพระพุทธรูปเจ้าท่านจะมีศีลมีธรรมขนาดไหนเราก็นี้ถึง
งพระพุทธรูปเจ้าไว้พระธรรมเจ้าเป็นพระอรหันต์ของเราเนี่ยขอให้เราได้บุญได้กุศลความดีในพระพุทธรูปเจ้าในพ
ระธรรมเจ้าในพระอรหันต์เจ้า แล้วจิตเราก็จะเป็นสุขสงบสุขว่าเออ!
วันนี้เราทำได้ทำความดีต่อชะตาบุญของเราต้องคิดว่าต่อชะตาบุญ
ไม่ต้องเสียค่าพิธีกรรมต่อชะตาชะตาอะไรโดนหลอกอีกนะเนี่ย ต้องสอนไว้ให้ครบถ้วนอ้าว!
ให้ถามชะหน้อยอีก๑๕นาทีเนี่ยจะหมดชั่วโมงอีกแล้วให้ถามชะหน้อยเดี่ยวเขาจะไปกันแล้ว(หัวเราะ)มีอะไร
จะถามบ้าง....เนี่ยเอาเบาๆธรรมะเบาๆต้องว่าอย่างนี้ไม่เครียด...มีอะไรจะถามๆเลยไม่ต้องเกรงใจเดี่ยวไม่
มีโอกาสดถามแล้วที่นี้นั่งรถไกลเสียค่าน้ำมันอีกต่างหาก(หัวเราะ)....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๑๑.๕๕ น.